

Sygn. akt II W 111/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Szot-Hurej

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Rosiek

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 roku

sprawy przeciwko **Z. O. zd. S.**

córcie J. i W. zd. B.

urodzonej (...) w P.

oskarżonej o to, że:

1. w okresie od 26 stycznia 2017 roku do 28 grudnia 2017 roku w N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, jako podatnik podatku od towarów i usług, należnego podatku za miesiąc grudzień 2016 roku oraz miesiące czerwiec, sierpień, wrzesień, listopad 2017 roku uporczywie nie wpłacała w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek organu podatkowego - Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 20.714,65 złotych, czym naruszyła obowiązek określony w art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1221, ze zm.).

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

2. w okresie od 21 listopada 2017 roku do 21 lutego 2018 roku w N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, pobranego podatku z tytułu dokonywanych w miesiącach od października do grudnia 2017 roku oraz za styczeń 2018 roku wpłat należności, nie wpłacała w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano pobrania na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 1.938,00 złotych, czym naruszyła obowiązek określony w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r., poz. 200 ze zm.).

***tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s.
w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.***

I. oskarżoną **Z. O.** uznaje za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia, stanowiących odpowiednio wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to, na mocy art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 50 § 1 k.k.s., wymierza oskarżonej łącznie karę grzywny w kwocie 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych;

II. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II W 111/19

UZASADNIENIE

wyroku dnia 29 maja 2019r.

Oskarżona Z. O. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. O. Z. O. w N., którą z uwagi na problemy finansowe, obecnie już zakończona i wykreśliła z rejestru (...).

W związku z wykonanymi czynnościami gospodarczymi podlegającymi opodatkowaniu podatkiem od osób fizycznych i podatkiem od towarów i usług - prowadzona przez Z. O. działalność podlegała obowiązkowi podatkowemu wynikającemu z ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221 ze zm.), jak również ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 200 ze zm.). W okresie czasu od 26 stycznia 2017 roku do 28 grudnia 2017 roku

w N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, jako podatnik podatku od towarów i usług, należnego podatku za miesiąc grudzień 2016 roku oraz miesiące czerwiec, sierpień, wrzesień, listopad 2017 roku uporczywie nie wpłacała w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek organu podatkowego - Naczelnika Urzędu Skarbowego w N.. Łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 20.714,65 zł.

Dowód: lista zaległości z odsetkami wyliczonymi na dzień 05.03.2018 r. k. 2, częściowe wyjaśnienia oskarżonej k.69/v, 8;

Nadto w okresie czasu od 21 listopada 2017 roku do 21 lutego 2018 roku w N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, pobranego podatku z tytułu dokonywanych w miesiącach od października do grudnia 2017 roku oraz za styczeń 2018 roku wpłat należności, oskarżona Z. O. nie wpłacała w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano pobrania na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N.. Łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 1.938,00 złotych.

Dowód: lista zaległości z odsetkami wyliczonymi na dzień 20.11.2018r. k. 4, wyjaśnienia oskarżonej k.69/v, 8;

Oskarżona Z. O. nie była dotychczas karana (k. 37).

Z wydanego natomiast zaświadczenia przez Starostę (...) wynika, że nie figuruje on w operacji ewidencji gruntów jako właściciel, władający, użytkownik, czy współużytkownik wieczysty nieruchomości na terenie w nim wymienionym (k. 38).

Na etapie postępowania przygotowawczego oskarżona nie przyznała się do winy i złożyła wyjaśnienia, w których oświadczyła, że zaległości podatkowe wynikły z problemów związanych z kontrahentami, którzy nie płacili. Jak wskazała do zapłaty ma dużo kredytów, posiada zaległości w ZUS. W 2015r. oskarżona złożyła wniosek do Sądu Gospodarczego w K. o restrukturyzację, jednakże postępowanie zostało umorzone. W związku z powyższymi problemami, oskarżona w styczniu 2018r. zlikwidowała działalność. Ponadto jak podała oskarżona, kilka miesięcy wcześniej, złożyła do Sądu Gospodarczego wniosek o ogłoszenie upadłości konsumenckiej. Składała również wnioski do Naczelnika Urzędu Skarbowego o ulgę podatkową, jednakże były rozpatrzone negatywnie (k.8).

Oskarżona w postępowaniu sądowym, potwierdziła, że nie płaciła podatków, lecz podkreśliła, że nie było to umyślne, gdyż było spowodowane bardzo trudną sytuacją finansową. Ponadto oskarżona przedłożyła postanowienie Sądu Rejonowego dla K. z dnia 17.04.2019r. o ogłoszeniu upadłości osoby nieprowadzącej działalności gospodarczą (k.69/v).

Przy ocenie dowodów, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, która zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego przyznała się do nie wywiązania się z obowiązków, które na niej spoczywały z mocy art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów

i usług oraz z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dokumentach tj. listach zaległości, karcie karnej, dokumentach przedłożonych przez oskarżoną, które to dokumenty nie były podważane przez strony i brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżonej Z. O. zarzucono popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 §2 kks., jak również z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 77 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

Wykroczenie określone w art. 57 § 1 kks polega na uporczywym nie wpłacaniu podatku w terminie. W myśl art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, podatnicy oraz podmioty wymienione w art. 108 ustawy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne, w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy na rachunek Urzędu Skarbowego. Według art. 21 § 2 ustawy z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja podatkowa, w przypadku, gdy przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje przez zaistnienie zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie zobowiązania podatkowego, podatek wykazany w deklaracji, jest podatkiem do zapłaty.

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt, że należności z tego tytułu, nie były uiszczane. W okresie czasu od 26 stycznia 2017 roku do 28 grudnia 2017 roku w N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, jako podatnik podatku od towarów i usług, należnego podatku za miesiąc grudzień 2016 roku oraz miesiące czerwiec, sierpień, wrzesień, listopad 2017 roku Z. O. uporczywie nie wpłacała w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek organu podatkowego - Naczelnika Urzędu Skarbowego w N.. Łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 20.714,65 zł. Z kolei w okresie czasu od 21 listopada 2017 roku do 21 lutego 2018 roku w N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, pobranego podatku z tytułu dokonywanych w miesiącach od października do grudnia 2017 roku oraz za styczeń 2018 roku wpłat należności, oskarżona Z. O. nie wpłacała w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano pobrania na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 1.938,00 złotych.

Biorąc pod uwagę okres, w jakim oskarżona nie dopełniała wymaganego obowiązku, jej zachowanie cechowała niewątpliwie uporczywość, dotycząca zapłaty należności podatkowych o charakterze powtarzalnym. Jest to tym bardziej uzasadnione, że Z. O. nie podjęła żadnych kroków, mających na celu odroczenie płatności ze względu na trudną sytuację finansową, a taką możliwość prawo podatkowe przewiduje. Otóż, na wniosek zainteresowanego, złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych jest możliwe - gdy ważny interes podatnika za tym przemawia (art. 48 ustawy - Ordynacja podatkowa

z 1997 r.). Tym samym podatnik, nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności. Jeżeli uzyska on odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty, to reguluje go w nowym, ustalonym przez organ podatkowy terminie. Nie popełnia, zatem wówczas wykroczenia określonego w art. 57 kks” W tym miejscu należy nadto podkreślić, że przy ocenie wypełniania znamion wykroczenia określonego w powyżej wskazany artykule - nie ma podstawowego znaczenia kondycja finansowa oskarżonego, to czy posiadał środki finansowe na zapłatę podatków oraz powody nieopłacenia należnych podatków w ustawowych terminach. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 marca 2003 r., sygn. I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57: „nie można do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł, jak do rozliczeń cywilnoprawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń

gospodarczych i nie płać w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki.

Ponadto nie dokonywanie w terminach ustawowych przez oskarżoną wpłat na rachunek Urzędu Skarbowego w N. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 77 § 3 kks. Zauważyć należy, że zaliczki te rozliczane są rocznie. W myśl art. 38 ust. 1 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, winno to nastąpić do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na rachunek właściwego urzędu skarbowego. Zapis artykułu 77 § 3 kks penalizuje zatem nieodprowadzenie w terminie pobranych od podatnika (tj. osoby zatrudnionej) kwot podatku, nakazując tym samym płatnikom (tj. przedsiębiorcy) wpłacać pobrane zaliczki na podatek dochodowy w ustawowym terminie do urzędu skarbowego. Przez „pobranie” należy rozumieć nie tylko fizyczne przejęcie od podatnika określonej kwoty stanowiącej część jego wynagrodzenia brutto, ale także samo potrącenie mu z wynagrodzenia kwoty należnego podatku (czyli zaliczki na podatek).

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona wskazane w art. 77 § 3 kks. W okresie czasu od 21 listopada 2017 roku do 21 lutego 2018 roku w N., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, pobranego podatku z tytułu dokonywanych w miesiącach od października do grudnia 2017 roku oraz za styczeń 2018 roku wpłat należności, oskarżona Z. O. nie wpłacała w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano pobrania na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N.. Łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 1.938,00 złotych.

Zarówno w zakresie wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 §1 kks jak i wykroczenia z art. 77 § 3 kks, Sąd przyjął w kwalifikacji prawnej czynu art. 6 § 2 kks, zgodnie, z którym dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony. Nie może budzić wątpliwości, że oskarżona nie płacąc nagminnie i notorycznie podatków, działała z góry powziętym zamiarem. Przesądza o tym przede wszystkim wielokrotność naruszeń terminów wpłaty podatków w krótkich odstępach czasu.

Od strony podmiotowej czyn oskarżonej charakteryzuje wina umyślna. Oskarżona będąc osobą dorosłą, prowadzącą działalność gospodarczą, przez co najmniej kilka lat, zdawała sobie sprawę z ciążących na niej obowiązków podatkowych, jak również rozumiała istotę podatku od towaru i usług, z którym spotkać się musiał każdy przedsiębiorca działający na terenie kraju. Podkreślić przy tym należy, iż obowiązek podatkowy jest prostą konsekwencją zdarzeń gospodarczych podejmowanych przez samego przedsiębiorcę. Jeżeli decyduje się on bowiem na taką aktywność, to w zależności od wysokości osiąganych przychodów lub wysokości obrotu, generuje wysokość obowiązku podatkowego. Przedsiębiorca ma zatem realny wpływ na te wielkości i od samego początku wie, jakie obciążenia podatkowe są z tym związane. Jeżeli zatem spodziewa się możliwych kłopotów w uiszczaniu podatków – nic nie stoi na przeszkodzie, w ograniczeniu zakresu działalności, żeby tym samym ograniczyć wysokość podatków. Jak wcześniej wskazano obowiązek podatkowy jest obowiązkiem pozytywnego działania i jeśli zachodzą przeszkody w jego realizacji, to obowiązkiem podatnika jest przedsięwziąć odpowiednie środki zaradcze, a takowych nie było.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonej Sąd uznał, iż jest ona poważna. Na taką ocenę wpływ miało działanie oskarżonej charakteryzujące się winą umyślną oraz skutkujące uszczupleniem należności publicznoprawnych. Oskarżona z uwagi na to, że zdecydowała się na prowadzenie działalności gospodarczej, winna w sposób rzetelny zajmować się sprawami finansowymi, zdając sobie sprawę z obowiązku płacenia podatków oraz interesować się tym, w jakich wysokościach i w jakich terminach winna takie zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego regulować.

Sąd jako okoliczność łagodzącą odpowiedzialność karną oskarżonej, przyjął jej dotychczasowy brak karalności. Sąd uznał, iż sprawiedliwą, wyważoną i uwzględniającą elementy przedmiotowe, jak też podmiotowe charakteryzujące czyn oskarżonej, a nadto cele ogólne oraz indywidualno – prewencyjne, jest łączna kara grzywny w wysokości 1.500 złotych. Wymierzoną oskarżonej karę trudno uznać za zbyt surową. Ponadto niższa kara kłóciłaby się z wysokością zaległości podatkowej. W ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, oraz biorąc pod uwagę obecną sytuację finansową oskarżonej, orzeczona wobec niej kara grzywny spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, oraz zaspokoi potrzeby

w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta jest w pełni adekwatna do stopnia winy sprawcy oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Na zasadzie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżona w chwili obecnej osiąga niski dochód.